

V.V.

(fragment de roman în lucru)

După ce a închis fetele la un nivel la care avea ferestre doar spre râpă, Sfântul Transnistriei a ridicat un covor vechi, foarte vechi, cum numai el știa să prețuiască. A deschis o ușă, a coborât pe o scară de lemn, a închis cu grijă înapoi ușă. Deși toți din mănăstire știau că are adevărate catacombe subterane, nimeni nu-l întreba nimic, pentru că știau că Slavicovici, tot el, Sfântul Transnistriei, spune ceva doar atunci când vrea, iar dacă nu vrea – doar mormăie ceva în barbă și eventual îți mai și arată cu degetul amenințător. Nici starețul nu-l deranja, știa că la Slavicovici se apelează doar în momentele grele, atunci nu se știe de unde apar tot felul de oameni în jurul lui, din domenii diferite: politicieni, pușcăriași, pictori, scriitori, militari, unii despre care se credea că demult au murit.

Așa se întâmplase cândva prin anii 2000, când mascații din armata rusă din Transnistria ocupaseră mănăstirea. Nu prea era clar atunci ce vor să facă: să închidă mănăstirea? S-o treacă la mitropolitul Murka, retrogradat din barurile Moscovei la Tiraspol, căci prea tare-i plăceau cântecele banditești, printre care și Murka? Dar care ar fi fost rostul dacă oricum mitropolitul Vova al Chișinăului și al Întregii Moldove stătea sub poala lui Kiril al Moscovei și avea grad mai mic la securitate? Era pe atunci o ceață totală și a fost nevoie de intervenția promptă a lui Slavicovici, căruia încă nu i se spunea Sfântul Transnistriei. Acesta a apărut nervos pe la radio, pe la televiziuni, s-a plimbat pe la Chișinău, București și Moscova, apoi a pus punctul pe i, cum zic oamenii: atât rămâne ca înainte. Și, într-adevăr, militarii ruși au părăsit mănăstirea cu spatele, făcându-și cruce. Și așa a rămas până acum, chiar dacă mănăstirea a fost vândută și răzvândută de mai multe ori de politicieni moldoveni, ruși, separatiști, români.

Slavicovici însă știa că trebuie să fie precaut tot timpul, nu știi unde se ascunde dracul. Cine să știe asta mai bine decât el? Deși nemilos, de e în stare să taie porcul cu bri-ceagul, cu mine nu are treabă. Din contra, îmi face cu ochiul când îi sunt prin preajmă, de multe ori mi se pare că mă crede o nălucă. Mâncarea ajunge tuturor, nici eu nu-l deranjez. Mai grav e cu ieșitul, tot timpul trebuie să fiu foarte atent, să apuc să ies după el, că altfel poate stau blocat cu tot felul de oameni câteva săptămâni până Slavicovici se întoarce din călătorii sau se trezește.

Înainte să coboare, Sfântul Transnistriei și-a luat pe el niște pantaloni negri de bumbac, prinși cu o curea din piele

veche, cu o zgardă mare de metal, cu steluță. Și-a băgat o cămașă cu dungi albastre în pantaloni, și-a prins părul împreună în coadă. În buzunarul de la cămașă avea pipa, de care arareori se despărțea.

La un nivel de mai jos era hărmălaie și destul de prăfuit. Mai că aș fi tăiat-o înapoi, doar că nu mai aveam acum pe unde, trebuia să suport. În schimb, mâncare ca la Cricova, peste tot, prin ziare, pe jos, printre zecile de sticle de vin și de vodcă.

– Bună ziua, domnilor ingineri, a zis Slavicovici ceremonios. V-am adus niște apușoară, și a scos dintr-o pungă câteva peturi de bere CK. CK nu e de la Calvin Klein, cum pare, ci de la Старая Крепость. Nimic nu e ce pare în Transnistria.

– Bună ziua, bună ziua, i-au răspuns într-un glas cinci Vladimir Vladimiri Putină, toți cu aceeași expresie de bărbat pe care nimic nu-l atinge, toți roz în obraji.

– Cam greu cobori, părinte, a zis unul.

– Noi ne-am cam terminat treaba, a continuat al doilea.

– Și ni se uscăse deja gâtul, a zis al treilea.

– Nu se poate doar cu vin, a spus al patrulea.

– Că doar n-om fi dușmani să stăm numai pe sec, a concluzionat al cincilea.

Slavicovici doar a zâmbit, lăsându-i să aștepte.

– M-am văzut cu șeful, credeți că doar am frecat-o pe sus?

Cei cinci Putină doar au mormăit și s-au așezat în jurul unei mese murdare de ciment, ziare și praf. Slavicovici a deschis un pet și a turnat în pahare sovietice, granionăie – cum li se spunea pe vremuri, de 250, pe care le găsisse scotocind pe undeva. A băut primul, cu poftă, în timp ce ceilalți îl urmăreau. Curioși poate e prea mult spus, pentru că cei cinci Putini niciodată nu tresăreau și nu-și schimbau expresia. Doar îl priveau. Slavicovici s-a șters de spuma de pe barbă și mustăți și s-a uitat spre soba care părea finalizată.

– Nu-i rău! și a mai turnat în pahar. Au băut și ceilalți.

– Și ce mai zice șefu? n-a mai rezistat unul.

– Păi ce vrei să zică, va veni în curând încoace, să inspecteze soba.

Cei cinci Putini s-au îndreptat, țintind cu bărbia pieptul.

– Hai, nu vă înfoiați, le-a zis Sfântul Transnistriei, imediat verificăm poluhrubka, dar ce mai contează, dacă merge, o spargem și facem alta, căci noi muncim de plăcere, nu, tovarăși?

– Poluhrubkă iobanaia, a zis un Putină, s-a apropiat de gura sobei, a deschis-o. Alt Putină a aruncat un lemn.

– Unde-i peștele? a întrebat al treilea Putină, iar Sfântul Transnistriei a scos o bucată cubică și i-a dat-o.

Al patrulea Putină a luat cubul și a coborât un etaj mai jos.

– Cu ce șmecherii umblați voi pe aici? a întrebat Sfântul Transnistriei, iar al cincilea Putină i-a arătat o poză de pe un perete cu un băiețel cu o căldărușă în mână.

– Da-da, știu, moldoveni adevărați, adevărați constructori. Așa e șeful, dar nu sunt sigur pe unde v-a găsit pe voi, poate pe la KVN, de unde știți doar glume de pe vremuri cu moldoveni, iar de căldărușă și de lopățică habar n-aveți.

– Uită-te în sobă, părinte, a zis al cincilea Putină.

Sfântul Transnistriei s-a apropiat de gura sobei. S-a șters pe frunte de transpirație. M-am apropiat și eu precaut, că de Slavicovici nu mi-e frică, dar pentru cei cinci Putini nu mi-aș fi băgat aripa în foc. Doar că foc nu era. După ușiță vedeam jar, dar focul nu se ridica în sus, ci părea să meargă în jos.

Sfântul Transnistriei a rupt-o la fugă în jos, după el au luat-o și cei patru Putini. Cu un etaj mai jos nu era nimeni. Slavicovici a văzut și acolo o sobă, i-a deschis ușa și a văzut cum coboară focul de sus. Și mai agitat, a mai coborât un etaj, unde era așteptat de primul Putină din gașcă, care stătea așezat la altă gură a sobei.

Peștele era înghițit de flăcările care veneau de sus.

– Îmi retrag cuvintele, a zis Sfântul Transnistriei. Moldoveni adevărați! Mai ceva ca moldovenii! Focul coboară peste pește ca harul divin peste oameni.

Cei cinci Putini s-au așezat în cerc, au scos peștele și l-au împărțit. Slavicovici a fugit sus, a venit cu o pungă din care a scos o sticlă mare cu ceva galbui.

– Ziditorilor, să botezăm minunea voastră, a zis și a rupt un ardei, așa, ca să poată fi folosit ca pahar. A turnat, l-a dat peste cap, i l-a întins unui Putină, l-a umplut.

– Aur de Tomești, a zis Slavicovici, Tomești din Banat, nu de peste râpă, a completat și a rupt o bucată de pește

de pe ziar. Mi-a aruncat și mie o felie de pâine pe care a pus și niște pește.

– Ține, cioară, mi-a zis.

– Mulțam, cioară, i-am răspuns.

Cheful a pornit bine, Sfântul Transnistriei și-a adus și chitara, a început să cânte un fel de chanson moldovenesc. Cei cinci Putini aplaudau.

– Așa ceva nu mai poți asculta acum nici în Moscova, a zis unul.

– Mda, a zis altul, superstarurile chinezilor din Kremlin nu se pot compara cu părintele.

Măgulit, Slavicovici i-a privit zâmbind pe fiecare, apoi a zis:

– Să vă mai cânt una, apoi haide să mai prăjim ceva, că tare bine mai arde acum, asta nu ți-e poluhrubcă, e un nivel superior, sufletul se cutremură de la flacăra. Tu ce zici, cioară?

– Altă tâmpenie umană, i-am răspuns.

– Vedeți, a zis Slavicovici, cioara a fost de acord, să bem pentru asta! Și a umplut ardeiul.

Beția a continuat până au început să cadă ușor capetele oamenilor. Îi vedeam cum își mușcă limbile, cum trag fum din pipă, apoi își scuipă plămânii. Au pârlit tot ce au prins, de la mâncare până la ziare și cizme. Se tot minunau, de parcă uitaseră că asta fac de câteva ore bune. Când s-au potolit, le-am mâncat ardeiul îmbibat de țuică și m-am culcat și eu într-o nișă din perete.

Dimineața sau pe la amiază sau seara, că nu-ți dai seama de timp la mănăstire, mai ales în chilia Sfântului Transnistriei, s-au auzit de sus câteva uși trântite, dar nu le-am băgat în seamă nici eu, nici ceilalți. Când am deschis ochii, am văzut șase Putini și pe Slavicovici.

Am înmărmurit în nișă, urmărindu-i. După o vreme s-a trezit și Slavicovici. S-a ridicat, s-a întins, și-a pieptănat cu degetele barba plină de tot felul de rămășițe. I-a privit pe Putini.

– Care-i șeful? a întrebat.